

[Arne Larsen.]

må være overkommeligt at klare en sådan merudgift.

Ændringsforslaget vedrørende boligtilskud i tilfælde, hvor man ønsker at skaffe sig egen bolig; det være sig hus eller ejerlejlighed, kan vi naturligvis tiltræde.

Vi har ligesom sidste år stillet 2 væsentlige ændringsforslag, nemlig ændringsforslagene til § 47 og § 51, hvorefter maksimum for dagpengesatserne forhøjes fra 90 til 100 pct. af gennemsnitsfortjenesten inden for industri og håndværk, det vil sige, at vi med dagens indeks vil nå op på en ydelse på 103 kr. pr. dag. Vi mener, at det er i overensstemmelse med krav og ønsker om rimelighed og retfærdighed, således at vi tilnærmer os dette, at der ydes virkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. At  $\frac{4}{5}$ -grænsen ændres til  $\frac{9}{10}$ , er jo på linje med et tidligere stillet forslag fra socialdemokratiet og SF. Man kan diskutere, hvad den enkeltes gennemsnitsfortjeneste og den fulde ydelse vil være i det tilfælde, at der skal gives dækning for den tabte arbejdsfortjeneste. Problemet er ikke afklaret, og jeg kunne tænke mig at få det afklaret. En ting må vi erkende, nemlig at der med erhvervelse af en arbejdsindtægt er forbundet visse udgifter; hvor store de er, kan man altid diskutere. Men hovedformålet må være, at vi tilnærmelsesvis når op på 100 pct.s dækning af tabt arbejdsfortjeneste.

Hvad angår fru Hanne Reintofts ændringsforslag, kan jeg tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Erling Dinesen gjorde, nemlig at det er trist og kedeligt, at man ikke får sådanne ændringsforslag på et langt tidligere tidspunkt, således at de kan undergå en virkelig realitetsbehandling i udvalget.

Spørgsmålet om, hvorvidt en lønmodtager, der anvises arbejde, og hvis ægtefælle er beskæftiget, er tvunget til at tage arbejde, hvis det kan få indflydelse på ægtefællens arbejde, er jo et interessant problem, som man kunne og burde have diskuteret mere indgående i udvalget, men det er der altså ikke blevet lejlighed til, fordi ændringsforslaget er fremkommet så sent.

Spørgsmålet om ligestilling mellem folk, der har indgået ægteskab, og folk, som lever i ægteskabslignende samliv, er jo også et

væsentligt problem, som man nok burde have diskuteret. Men jeg tror i øvrigt, at man både i arbejdsløhedskasserne og i arbejdsformidlingen administrerer den gældende lovgivning på en sådan måde, at der i og for sig ikke er noget problem; alligevel kunne det have været interessant at få det belyst gennem et udvalgsarbejde.

Spørgsmålet om ændringer i § 24 med henblik på at bevare arbejdsformidlingen inden for visse kassers område er ligeledes ret interessant; vi burde have haft mere tid til at beskæftige os med det. Der er blevet stillet arbejdsministeren et spørgsmål, og han har besvaret spørgsmålet derhen, at der er forskellige kasser, som har fået dispensation fra de gældende bestemmelser og altså fortsat udøver privat arbejdsanvisning, men at bagernes f. eks. er ophørt, at søfolkene har en dispensationsregel, der gælder til den 1. september i år, og at hele problemet har været behandlet i et udvalg eller nævn, der har afgivet en betænkning. Folketingsudvalget kender ikke denne betænkningens indhold, og det kunne have haft betydning for os at kende den, så vi kunne være gået i dybden med disse spørgsmål.

Der er altså nogle uløste problemer, og derfor mener jeg, at udvalget mellem anden og tredje behandling må have lejlighed til, hvis det er gørligt, at stifte bekendtskab med den afgivne betænkning og dens problemstillinger for eventuelt at kunne stille ændringsforslag eller give arbejdsministeren visse gode råd med hensyn til den videre administration af hele dette område.

Men principielt er vi enige i, at arbejdsformidlingen burde henhøre under arbejdsløhedskasserne, og derfor vil vi stemme for det af fru Hanne Reintoft stillede ændringsforslag om visse kassers fortsatte administration af arbejdsformidlingen; det drejer sig om bagernes, typografernes og søfolkernes.

Der er et andet problem, nemlig spørgsmålet om chaufførforbundets og litografforbundets arbejdsformidling gennem kasserne, hvor aftalen, så vidt jeg har forstået, udløber den 31. marts d. å.; vi har ikke gennem spørgsmålet fået klart for os, om disse arbejdsløhedskasser kan fortsætte deres selvstændige arbejdsformidling. Derfor vil jeg mene, at det er nødvendigt, at vi får en for-